

ментъ, трѣбва равномерно да се свива и разширява, да издава правилни тонове. Като мисли правилно, човѣкъ прекарва идеитѣ си презъ своя мозѣкъ, дето узрѣватъ и даватъ плодове. Оттукъ вадимъ заключението: само онѣзи мисли ползватъ човѣка, които могатъ да дадатъ плодъ. Не даватъ ли плодъ, тѣ се изсичатъ и изхвърлятъ навънъ, както земеделцитѣ постъпватъ съ безплоднитѣ дървета.

Като наблюдавате хората, виждате, че всѣки човѣкъ има специфиченъ цвѣтъ на лицето: жълтъ, бѣлъ, розовъ, тъменъ, почти черенъ. Цвѣтътъ на лицето се опредѣля отъ мислитѣ. Черниятъ цвѣтъ е земенъ. Когато лицето на човѣка почернѣе, това показва, че той е свързанъ съ земята. Недоволството въ човѣка предизвиква потъмняване на лицето. Когато честолюбието и щеславието взематъ надмощие въ човѣка, лицето му пожълтява. Жълтиятъ цвѣтъ на лицето е неестественъ. Ще кажете, че и светиитѣ сж жълти. Грамадна разлика има между цвѣта на лицето на светията и на честолюбивия човѣкъ. Какъвто и да е цвѣтътъ на лицето, той трѣбва да остане отвънъ, да не прониква въ живота. Самъ по себе си животътъ е безцвѣтенъ: вътрешно е безцвѣтенъ, а външно — обогрѣнъ съ различни цвѣтове. Влѣзе ли единъ отъ цвѣтоветѣ въ живота, човѣкъ става нещастенъ. Казватъ, че нѣкой човѣкъ е посинѣлъ. Това е неестествено състояние. Посиняването показва, че кръвта

на природата, човѣкъ не е нищо друго, освѣтъ